

GORGIAS 523A1-527E7

a. (*Gorgias* 523a1-b7)

ΣΩ. Ἴακουε δῆ, φασί,

μάλα καλοῦ λόγου,

ὄν σὺ μὲν ἠγήση μῦθον,

ὡς ἐγὼ οἶμαι,

5 ἐγὼ δὲ λόγον·

ὡς ἀληθῆ γὰρ ὄντα σοι λέξω

ἃ μέλλω λέγειν.

Ἵσπερ γὰρ Ὀμηρος λέγει,

διενείμαντο τὴν ἀρχὴν ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Πλούτων,

10 ἐπειδὴ παρὰ τοῦ πατρὸς παρέλαβον.

Ἦν οὖν νόμος ὅδε περὶ ἀνθρώπων ἐπὶ Κρόνου,

καὶ αἰεὶ καὶ νῦν ἔτι ἔστιν ἐν θεοῖς,

τῶν ἀνθρώπων

15 τὸν μὲν δικαίως τὸν βίον διελθόντα καὶ ὀσίως,

ἐπειδὴν τελευτήσῃ,

εἰς μακάρων νήσους ἀπιόντα οἰκεῖν

ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ἐκτὸς κακῶν,

τὸν δὲ ἀδίκως καὶ ἀθέως

20 εἰς τὸ τῆς τίσεώς τε καὶ δίκης δεσμωτήριον,

ὃ δὴ Τάρταρον καλοῦσιν,

ἵεναι.

Τούτων δὲ δικασταὶ ἐπὶ Κρόνου

καὶ ἔτι νεωστὶ τοῦ Διὸς τὴν ἀρχὴν ἔχοντος

25 ζῶντες ἦσαν ζώντων,

ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ δικάζοντες

ἢ μέλλοιεν τελευτᾶν·

κακῶς οὖν αἱ δίκαι ἐκρίνοντο.

b. (Gorgias 523b7-d5)

“Ο τε οὖν Πλούτων

καὶ οἱ ἐπιμεληταὶ

οἱ ἐκ μακάρων νήσων ἰόντες

ἔλεγον πρὸς τὸν Δία ὅτι

5 φοιτῶέν σφιν ἄνθρωποι ἐκατέρωσε ἀνάξιοι.

Εἶπεν οὖν ὁ Ζεὺς

“Ἄλλ’ ἐγώ,” ἔφη,

“παύσω τοῦτο γιγνόμενον.

10 Νῦν μὲν γὰρ κακῶς αἱ δίκαι δικάζονται.

Ἄμπεχόμενοι γάρ,” ἔφη,

“οἱ κρινόμενοι κρίνονται·

ζῶντες γὰρ κρίνονται.

Πολλοὶ οὖν” ἦ δ’ ὅς,

15 “ψυχὰς πονηρὰς ἔχοντες

ἠμφισμένοι εἰσὶ

σώματά τε καλὰ καὶ γένη καὶ πλούτους,

καί,

ἐπειδὴν ἡ κρίσις ἦ,

20 ἔρχονται αὐτοῖς πολλοὶ μάρτυρες,

μαρτυρήσοντες ὡς δικαίως βεβιώκασιν·

οἱ οὖν δικασταὶ ὑπὸ τε τούτων ἐκπλήττονται,

καὶ ἅμα καὶ αὐτοὶ ἀμπεχόμενοι δικάζουσι,

πρὸ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτῶν

25 ὀφθαλμοὺς καὶ ὦτα καὶ ὄλον τὸ σῶμα προκεκαλυμμένοι.

Ταῦτα δὴ αὐτοῖς πάντα ἐπίπροσθεν γίγνεται,

καὶ τὰ αὐτῶν ἀμφιέσματα

καὶ τὰ τῶν κρινομένων.”

c. (*Gorgias* 523d5-e6)

“Πρώτον μὲν οὖν,” ἔφη,

“παυστέον ἐστὶν

προειδόμενος αὐτοῦς τὸν θάνατον·

νῦν γὰρ προΐσασι.

5 Τοῦτο μὲν οὖν καὶ δὴ εἴρηται τῷ Προμηθεῖ

ὅπως ἂν παύσῃ αὐτῶν.

Ἐπειτα γυμνοὺς κριτέον ἀπάντων τούτων·

τεθνεώτας γὰρ δεῖ κρίνεσθαι.

Καὶ τὸν κριτὴν

10 δεῖ γυμνὸν εἶναι,

τεθνεώτα,

αὐτῇ τῇ ψυχῇ αὐτὴν τὴν ψυχὴν θεωροῦντα

ἐξαίφνης ἀποθανόντος ἐκάστου,

ἔρημον πάντων τῶν συγγενῶν

15 καὶ καταλιπόντα ἐπὶ τῆς γῆς πάντα ἐκεῖνον τὸν κόσμον,

ἵνα δικαία ἢ κρίσις ᾗ.”

d. (*Gorgias* 523e6-524a7)

“Ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτα ἐγνωκῶς
πρότερος ἢ ὑμεῖς
ἐποησάμην

δικαστὰς ὑεῖς ἑμαυτοῦ,

5 δύο μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας,

Μίνω τε καὶ Ῥαδάμανθυν,

ἓνα δὲ ἐκ τῆς Εὐρώπης, Αἰακόν·

οὗτοι οὖν ἐπειδὴν τελευτήσωσι,

δικάσουσιν ἔν τῳ λειμῶνι,

10 ἐν τῇ τριόδῳ

ἐξ ἧς φέρετον τῷ ὁδῷ,

ἢ μὲν εἰς μακάρων νήσους,

ἢ δ' εἰς Τάρταρον.

15 Καὶ τοὺς μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας Ῥαδάμανθους κρινεῖ,

τοὺς δὲ ἐκ τῆς Εὐρώπης Αἰακός·

Μίνω δὲ πρεσβεία δώσω ἐπιδιακρίνειν,

ἐὰν ἀπορήτὸν τι τῷ ἐτέρῳ,

ἵνα ὡς δικαιοτάτῃ ἢ κρίσις ἦ

20 περὶ τῆς πορείας τοῖς ἀνθρώποις.”

e. (*Gorgias* 524a8-c5)

Ταὐτ' ἔστιν,

ὦ Καλλίκλεις,

ἃ ἐγὼ ἀκηκοῶς πιστεύω

ἀληθῆ εἶναι·

5 καὶ ἐκ τούτων τῶν λόγων

τοιόνδε τι λογίζομαι συμβαίνειν.

Ὁ θάνατος τυγχάνει ὦν,

ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,

10 οὐδὲν ἄλλο ἢ δυοῖν πραγμάτοις διάλυσιν,

τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος,

ἀπ' ἀλλήλοισιν·

ἐπειδὴν δὲ διαλυθῆτον ἄρα ἀπ' ἀλλήλοισιν,

οὐ πολὺ ἦττον ἑκάτερον αὐτοῖν ἔχει

15 τὴν ἕξιν τὴν αὐτοῦ

ἤνπερ καὶ ὅτε ἔζη ὁ ἄνθρωπος,

τό τε σῶμα τὴν φύσιν τὴν αὐτοῦ

καὶ τὰ θεραπεύματα

καὶ τὰ παθήματα ἔνδηλα πάντα.

20 Οἶον εἴ τις μέγα ἦν τὸ σῶμα

φύσει ἢ τροφῇ ἢ ἀμφοτέρω ζῶντος,

τούτου καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνῃ ὁ νεκρὸς μέγας,

καὶ εἰ παχὺς,

παχὺς καὶ ἀποθανόντος,

25 καὶ τὰλλα οὕτως·

καὶ εἰ αὖ ἐπετήδευε κομᾶν,

κομήτης τούτου καὶ ὁ νεκρὸς.

f. (*Gorgias* 524c5-d7)

Μαστιγίας αὖ εἶ τις ἦν
καὶ ἴχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι
ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων ζῶν,
καὶ τεθνεώτος

5 τὸ σῶμα ἔστιν ἰδεῖν ταῦτα ἔχον·

ἢ κατεαγότα εἶ του ἦν μέλη
ἢ διεστραμμένα ζῶντος,
καὶ τεθνεώτος ταῦτὰ ταῦτα ἔνδηλα.

Ἐνὶ δὲ λόγῳ,

10 οἷος εἶναι παρεσκευάστο τὸ σῶμα ζῶν,

ἔνδηλα ταῦτα

καὶ τελευτήσαντος

ἢ πάντα ἢ τὰ πολλὰ ἐπὶ τινὰ χρόνον.

Ταῦτὸν δὴ μοι δοκεῖ τοῦτ' ἄρα

15 καὶ περὶ τὴν ψυχὴν εἶναι,

ὦ Καλλίκλεις·

ἔνδηλα πάντα ἔστιν ἐν τῇ ψυχῇ,

ἐπειδὴν γυμνωθῆ τοῦ σώματος,

τά τε τῆς φύσεως καὶ τὰ παθήματα

20 ἃ διὰ τὴν ἐπιτήδευσιν ἐκάστου πράγματος

ἔσχεν ἐν τῇ ψυχῇ ὁ ἄνθρωπος.

g. (Gorgias 524d7-525a7)

Ἐπειδὴν οὖν ἀφίκωνται παρὰ τὸν δικαστὴν,

οἱ μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας

παρὰ τὸν Ῥαδάμανθυν,

ὁ Ῥαδάμανθυσ ἐκείνους ἐπιστήσας

5 θεᾶται ἐκάστου τὴν ψυχὴν,

οὐκ εἰδώς ὅτου ἐστίν,

ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος

ἢ ἄλλου ὅτουοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου

κατείδεν οὐδὲν ὑγιές ὄν τῆς ψυχῆς,

10 ἀλλὰ διαμεμαστιγωμένην

καὶ οὐλῶν μεστήν

ὑπὸ ἐπιορκιῶν καὶ ἀδικίας,

ἃ ἐκάστη ἢ πράξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχὴν,

καὶ πάντα σκολιὰ ὑπὸ ψεύδους καὶ ἀλαζονείας

15 καὶ οὐδὲν εὐθὺ

διὰ τὸ ἄνευ ἀληθείας τεθράφθαι·

καὶ ὑπὸ ἐξουσίας καὶ τρυφῆς καὶ ὕβρεως

καὶ ἀκρατίας τῶν πράξεων ἀσυμμετρίας τε καὶ αἰσχροτήτος

γέμουσαν τὴν ψυχὴν εἶδεν·

20 ἰδὼν δὲ ἀτίμως ταύτην ἀπέπεμψεν εὐθὺ τῆς φρουρᾶς,

οἱ μέλλει ἐλθοῦσα ἀνατλήναι τὰ προσήκοντα πάθη.

h. (*Gorgias* 525b1-c8)

Προσῆκει δὲ παντὶ τῷ ἐν τιμωρίᾳ ὄντι,
ὑπ' ἄλλου ὀρθῶς τιμωρουμένῳ,
ἢ βελτίονι γίγνεσθαι καὶ ὀνίνασθαι
ἢ παραδείγματι τοῖς ἄλλοις γίγνεσθαι,

5 ἵνα ἄλλοι ὀρώντες πάσχοντα

ἃ ἂν πάσχη

φοβούμενοι βελτίους γίγνωνται.

Εἰσὶν δὲ οἱ μὲν ὠφελούμενοί

τε καὶ δίκην διδόντες

10 ὑπὸ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων

οὔτοι οἱ ἂν ἰάσιμα ἀμαρτήματα ἀμάρτωσιν·

ὅμως δὲ δι' ἀλγηδόνων καὶ ὀδυνῶν

γίγνεται αὐτοῖς ἢ ὠφελία

καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν Ἄιδου·

15 οὐ γὰρ οἶόν τε ἄλλως ἀδικίας ἀπαλλάττεσθαι.

Οἱ δ' ἂν τὰ ἔσχατα ἀδικήσωσι

καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα ἀδικήματα ἀνίατοι γένωνται,

ἐκ τούτων τὰ παραδείγματα γίγνεται,

καὶ οὔτοι αὐτοὶ μὲν οὐκέτι ὀνίανται οὐδέν,

20 ἄτε ἀνίατοι ὄντες,

ἄλλοι δὲ ὀνίανται

οἱ τούτους ὀρώντες

διὰ τὰς ἀμαρτίας

τὰ μέγιστα καὶ ὀδυνηρότατα καὶ φοβερώτατα

25 πάθη πάσχοντας τὸν αἰεὶ χρόνον,

ἀτεχνῶς παραδείγματα ἀνηρτημένους

ἐκεῖ ἐν Ἄιδου ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ,

τοῖς αἰεὶ τῶν ἀδίκων ἀφικνουμένοις

θεάματα καὶ νουθετήματα.

i. (*Gorgias* 525d1-526a1)

Ὦν ἐγὼ φημι ἓνα καὶ Ἀρχέλαον ἔσεσθαι,

εἰ ἀληθὴ λέγει Πῶλος,

καὶ ἄλλον ὅστις ἂν τοιοῦτος τύραννος ᾦ·

οἶμαι δὲ καὶ τοὺς πολλοὺς εἶναι τούτων τῶν παραδειγμάτων

5 ἐκ τυράννων καὶ βασιλέων καὶ δυναστῶν

καὶ τὰ τῶν πόλεων πραξάντων γεγονότας·

οὔτοι γὰρ διὰ τὴν ἐξουσίαν μέγιστα καὶ ἀνοσιώτατα ἀμαρτήματα ἀμαρτάνουσι.

Μαρτυρεῖ δὲ τούτοις καὶ Ὅμηρος·

βασιλέας γὰρ καὶ δυνάστας ἐκεῖνος πεποίηκεν

10 τοὺς ἐν Ἄιδου τὸν ἀεὶ χρόνον τιμωρουμένους,

Τάνταλον καὶ Σίσυφον καὶ Τιτυόν·

Θερσίτην δέ,

καὶ εἴ τις ἄλλος πονηρὸς ᾦν ιδιώτης,

οὔδεις πεποίηκεν μεγάλαις τιμωρίαις συνεχόμενον ὡς ἀνίατον

15 – οὐ γὰρ οἶμαι ἐξῆν αὐτῷ·

διὸ καὶ εὐδαιμονέστερος ᾦν ἢ οἷς ἐξῆν

– ἀλλὰ γάρ,

ὦ Καλλίκλεις,

ἐκ τῶν δυναμένων εἰσὶ καὶ οἱ σφόδρα πονηροὶ γιγνόμενοι ἄνθρωποι·

j. (Gorgias 526a2-b4)

Οὐδὲν μὴν κωλύει

καὶ ἐν τούτοις

ἀγαθοὺς ἀνδρας ἐγγίγνεσθαι,

καὶ σφόδρα γε ἄξιον ἄγασθαι τῶν γιγνομένων·

5 χαλεπὸν γάρ,

ὦ Καλλίκλεις,

καὶ πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιον

ἐν μεγάλῃ ἐξουσίᾳ τοῦ ἀδικεῖν γενόμενον

δικαίως διαβιώναι.

10

Ὅλιγοὶ δὲ γίνονται οἱ τοιοῦτοι·

ἐπεὶ καὶ ἐνθάδε καὶ ἄλλοθι γεγόνασιν,

οἶμαι δὲ καὶ ἔσονται καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ

ταύτην τὴν ἀρετὴν τὴν τοῦ δικαίως διαχειρίζειν

15 ἃ ἂν τις ἐπιτρέπη·

εἷς δὲ καὶ πάνυ ἐλλόγιμος γέγονεν

καὶ εἷς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας,

Ἄριστείδης ὁ Λυσιμάχου·

οἱ δὲ πολλοί,

20 ὦ ἄριστε,

κακοὶ γίνονται τῶν δυναστῶν.

k. (Gorgias 526b4-d2)

“Ὅπερ οὖν ἔλεγον,
ἐπειδὴν ὁ Ῥαδάμανθους ἐκεῖνος τοιοῦτόν τινα λάβη,
ἄλλο μὲν περὶ αὐτοῦ οὐκ οἶδεν οὐδέν,
οὔθ’ ὅστις οὔθ’ ὦντινων,

5 ὅτι δὲ πονηρός τις·

καὶ τοῦτο κατιδὼν
ἀπέπεμψεν εἰς Τάρταρον,
ἐπισημηνάμενος,
ἐάντε ἰάσιμος

10 ἐάντε ἀνίατος δοκῆ εἶναι·

ὁ δὲ ἐκείσε ἀφικόμενος τὰ προσήκοντα πάσχει.

Ἐνίοτε δ’ ἄλλην εἰσιδὼν

ὁσίως βεβιωκυῖαν καὶ μετ’ ἀληθείας,

15 ἀνδρὸς ἰδιώτου ἢ ἄλλου τινός,

μάλιστα μὲν,

ἔγωγέ φημι,

ὦ Καλλίκλεις,

φιλοσόφου τὰ αὐτοῦ πράξαντος

20 καὶ οὐ πολυπραγμονήσαντος ἐν τῷ βίῳ,

ἠγάσθη τε καὶ ἐς μακάρων νήσους ἀπέπεμψε.

Ταῦτά δὲ ταῦτα καὶ ὁ Αἰακός

- ἐκάτερος τούτων ῥάβδον ἔχων δικάζει -

25 ὁ δὲ Μίνως ἐπισκοπῶν κάθηται,

μόνος ἔχων χρυσοῦν σκῆπτρον,

ὥς φησιν Ὀδυσσεὺς ὁ Ὅμηρου ἰδεῖν αὐτὸν -

χρῦσεον σκῆπτρον ἔχοντα,

θεμιστεύοντα νέκυσσι.

I. (Gorgias 526d2-527a4)

Ἐγὼ μὲν οὖν,

ὦ Καλλίκλεις,

ὑπὸ τε τούτων τῶν λόγων πέπεισμαι,

καὶ σκοπῶ ὅπως ἀποφανοῦμαι τῷ κριτῇ

5 ὡς ὑγιεστάτην τὴν ψυχὴν·

χαίρειν οὖν ἐάσας τὰς τιμὰς τὰς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων,

τὴν ἀλήθειαν ἀσκῶν πειράσομαι τῷ ὄντι

ὡς ἂν δύνωμαι βέλτιστος ὢν

καὶ ζῆν καὶ ἐπειδὴν ἀποθνήσκω ἀποθνήσκειν.

10 Παρακαλῶ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους πάντας ἀνθρώπους,

καθ' ὅσον δύνωμαι,

καὶ δὴ καὶ σὲ ἀντιπαρακαλῶ

ἐπὶ τοῦτον τὸν βίον καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον,

ὃν ἐγὼ φημι ἀντὶ πάντων τῶν ἐνθάδε ἀγώνων εἶναι,

15 καὶ ὀνειδίζω σοι

ὅτι οὐχ οἷός τ' ἔσῃ

σαυτῷ βοηθήσαι,

ὅταν ἡ δίκη σοι ᾗ καὶ ἡ κρίσις

ἦν νυνδὴ ἐγὼ ἔλεγον,

20 ἀλλὰ ἐλθὼν παρὰ τὸν δικαστὴν,

τὸν τῆς Αἰγίνης ὑόν,

ἐπειδὴν σου ἐπιλαβόμενος ἄγῃ,

χασμῆση καὶ ἰλιγγιάσεις

οὐδὲν ἦττον

25 ἢ ἐγὼ ἐνθάδε σὺ ἐκεῖ,

καὶ σε ἴσως τυπτήσῃ τις

καὶ ἐπὶ κόρρησ ἀτίμως καὶ πάντως προπηλακιεῖ.

b. (*Symposium* 189d5-190a4)

Δεῖ δὲ πρῶτον ὑμᾶς μαθεῖν
τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν
καὶ τὰ παθήματα αὐτῆς.

Ἡ γὰρ πάλαι ἡμῶν φύσις
5 οὐχ αὐτὴ ἦν ἤπερ νῦν,
ἀλλ' ἄλλοια.

Πρῶτον μὲν γὰρ τρία ἦν
τὰ γένη τὰ τῶν ἀνθρώπων,
οὐχ ὡσπερ νῦν δύο,

10 ἄρρεν καὶ θῆλυ,
ἀλλὰ καὶ τρίτον προσῆν
κοινὸν ὃν ἀμφοτέρων τούτων,
οὗ νῦν ὄνομα λοιπόν,
αὐτὸ δὲ ἠφάνισται·

15 ἀνδρόγυνον γὰρ ἔν τότε μὲν ἦν
καὶ εἶδος καὶ ὄνομα ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν
τοῦ τε ἄρρενος καὶ θήλεος,
νῦν δὲ οὐκ ἔστιν
ἀλλ' ἢ ἐν ὄνειδει ὄνομα κείμενον.

20 Ἐπειτα ὄλον ἦν ἐκάστου τοῦ ἀνθρώπου τὸ εἶδος στρογγύλον,
νώτον καὶ πλευράς κύκλω ἔχον,
χεῖρας δὲ τέτταρας εἶχε,
καὶ σκέλη τὰ ἴσα ταῖς χερσίν,
καὶ πρόσωπα δὲ ἐπ' αὐχένι κυκλοτερεῖ,

25 ὅμοια πάντη·
κεφαλὴν δ' ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς προσώποις ἐναντίοις κειμένοις μίαν,
καὶ ὦτα τέτταρα, καὶ αἰδοῖα δύο,
καὶ τὰλλα πάντα ὡς ἀπὸ τούτων ἂν τις εἰκάσειεν.

c. (*Symposium* 190a4-c1)

Ἐπορεύετο δὲ καὶ ὀρθὸν ὥσπερ νῦν,
ὀποτέρωσε βουληθείη·
καὶ ὅποτε ταχὺ ὀρμήσειεν θεῖν,
ὥσπερ οἱ κυβιστῶντες

5 καὶ εἰς ὀρθὸν τὰ σκέλη περιφερόμενοι
κυβιστῶσι κύκλω,
ὀκτῶ τότε οὔσι τοῖς μέλεσιν
ἀπεριδόμενοι ταχὺ ἐφέροντο κύκλω.

10 Ἦν δὲ διὰ ταῦτα τρία τὰ γένη καὶ τοιαῦτα,
ὅτι τὸ μὲν ἄρρεν ἦν
τοῦ ἡλίου τὴν ἀρχὴν ἔκγονον,
τὸ δὲ θήλυ τῆς γῆς,
τὸ δὲ ἀμφοτέρων

15 μετέχον τῆς σελήνης,
ὅτι καὶ ἡ σελήνη ἀμφοτέρων μετέχει·
περιφερῆ δὲ δὴ ἦν καὶ αὐτὰ
καὶ ἡ πορεία αὐτῶν διὰ τὸ τοῖς γονεῦσιν ὅμοια εἶναι.

20 Ἦν οὖν τὴν ἰσχὺν δεινὰ καὶ τὴν ῥώμην,
καὶ τὰ φρονήματα μεγάλα εἶχον,
ἐπεχείρησαν δὲ τοῖς θεοῖς,
καὶ ὃ λέγει Ὅμηρος
περὶ Ἐφιάλτου τε καὶ Ὠτου,

25 περὶ ἐκείνων λέγεται,
τὸ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνάβασιν ἐπιχειρεῖν ποιεῖν,
ὡς ἐπιθησομένων τοῖς θεοῖς.

d. (*Symposium* 190c1-e2)

Ὁ οὖν Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ ἐβουλεύοντο

ὅτι χρὴ αὐτοὺς ποιῆσαι,

καὶ ἠπόρουν·

οὔτε γὰρ ὅπως ἀποκτείναιεν εἶχον

- 5 καὶ ὡσπερ τοὺς γίγαντας κεραυνώσαντες τὸ γένος ἀφανίσαιεν –
αἱ τιμαὶ γὰρ αὐτοῖς καὶ ἱερὰ τὰ παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἠφανίζετο –
οὔτε ὅπως ἐῶεν ἀσελγαίνειν.

Μόγισ δὴ ὁ Ζεὺς ἐννοήσας

- 10 λέγει ὅτι “Δοκῶ μοι”, ἔφη,

“ἔχειν μηχανήν,

ὡς ἂν εἶέν τε ἄνθρωποι

καὶ παύσαιντο τῆς ἀκολασίας

ἀσθενέστεροι γενόμενοι.

- 15 Νῦν μὲν γὰρ αὐτούς, ἔφη,

διατεμῶ δίχα ἕκαστον,

καὶ ἅμα μὲν ἀσθενέστεροι ἔσονται,

ἅμα δὲ χρησιμώτεροι ἡμῖν

διὰ τὸ πλείους τὸν ἀριθμὸν γεγονέναι·

- 20 καὶ βαδιοῦνται ὀρθοὶ ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν.

Ἐὰν δ' ἔτι δοκῶσιν ἀσελγαίνειν

καὶ μὴ ἴθελωσιν ἡσυχίαν ἄγειν,

πάλιν αὖ, ἔφη,

τεμῶ δίχα, ὥστ' ἐφ' ἐνὸς πορεύονται σκέλους ἀσκωλιάζοντες.”

- 25 Ταῦτα εἰπὼν ἔτεμνε τοὺς ἀνθρώπους δίχα,

ὡσπερ οἱ τὰ ὄα τέμνοντες

καὶ μέλλοντες ταριχεύειν,

ἢ ὡσπερ οἱ τὰ ὦα ταῖς θριξίν·

e. (*Symposium* 190e2-191a5)

ὄντινα δὲ τέμνοι,
τὸν Ἀπόλλω ἐκέλευεν τό τε πρόσωπον μεταστρέφειν
καὶ τὸ τοῦ αὐχένος ἥμισυ πρὸς τὴν τομήν,
ἵνα θεώμενος τὴν αὐτοῦ τμήσιν κοσμιώτερος εἴη ὁ ἄνθρωπος,
5 καὶ τᾶλλα ἰᾶσθαι ἐκέλευεν.

Ὅ δὲ τό τε πρόσωπον μετέστρεφε,
καὶ συνέλκων πανταχόθεν τὸ δέρμα
ἐπὶ τὴν γαστέρα νῦν καλουμένην,
ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλλάντια,

10 ἐν στόμα ποιῶν ἀπέδει κατὰ μέσσην τὴν γαστέρα,
ὃ δὴ τὸν ὀμφαλὸν καλοῦσι.

Καὶ τὰς μὲν ἄλλας ρυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελέαινε
καὶ τὰ στήθη διήρθρου,
ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον

15 οἶον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὸν καλάποδα

λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ρυτίδας·
ὀλίγας δὲ κατέλιπε,

τὰς περὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα καὶ τὸν ὀμφαλόν,
μνημεῖον εἶναι τοῦ παλαιοῦ πάθους.

20

f. (*Symposium* 191a5-c8)

Ἐπειδὴ οὖν ἡ φύσις δίχα ἐτμήθη,
ποθοῦν ἕκαστον τὸ ἥμισυ τὸ αὐτοῦ συνήει,
καὶ περιβάλλοντες τὰς χεῖρας
καὶ συμπλεκόμενοι ἀλλήλοις,

5 ἐπιθυμοῦντες συμφῶναι,
ἀπέθνησκον ὑπὸ λιμοῦ καὶ τῆς ἄλλης ἀργίας
διὰ τὸ μηδὲν ἐθέλειν χωρὶς ἀλλήλων ποιεῖν.

Καὶ ὁπότε τι ἀποθάνοι τῶν ἡμίσεων,
τὸ δὲ λειφθεῖη,

10 τὸ λειφθὲν ἄλλο ἐζήτει καὶ συνεπλέκετο,
εἴτε γυναικὸς τῆς ὅλης ἐντύχοι ἡμίσει –
ὃ δὴ νῦν γυναῖκα καλοῦμεν –
εἴτε ἀνδρός·
καὶ οὕτως ἀπώλλυντο.

15 Ἐλέησας δὲ ὁ Ζεὺς ἄλλην μηχανὴν πορίζεται,
καὶ μετατίθησιν αὐτῶν τὰ αἰδοῖα εἰς τὸ πρόσθεν –
τέως γὰρ καὶ ταῦτα ἐκτὸς εἶχον,
καὶ ἐγέννων καὶ ἔτικτον οὐκ εἰς ἀλλήλους ἀλλ' εἰς γῆν,
ὥσπερ οἱ τέττιγες –

20 μετέθηκέ τε οὖν οὕτω αὐτῶν εἰς τὸ πρόσθεν
καὶ διὰ τούτων τὴν γένεσιν ἐν ἀλλήλοις ἐποίησεν,
διὰ τοῦ ἄρρενος ἐν τῷ θήλει,
τῶνδε ἕνεκα,

ἵνα ἐν τῇ συμπλοκῇ ἅμα μὲν εἰ ἀνὴρ γυναικὶ ἐντύχοι,

25 γεννώεν καὶ γίγνοιτο τὸ γένος,
ἅμα δ' εἰ καὶ ἄρρην ἄρρени,
πλησμονὴ γοῦν γίγνοιτο τῆς συνουσίας καὶ διαπαύοιντο
καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα τρέποιντο
καὶ τοῦ ἄλλου βίου ἐπιμελοῖντο.

a. (*Symposium* 191c8-e5)

Ἔστι δὴ οὖν ἐκ τόσου ὁ ἔρως ἔμφυτος ἀλλήλων τοῖς ἀνθρώποις
καὶ τῆς ἀρχαίας φύσεως συναγωγεὺς
καὶ ἐπιχειρῶν ποιῆσαι ἓν ἐκ δυοῖν
καὶ ἰάσασθαι τὴν φύσιν τὴν ἀνθρωπίνην.

5 Ἐκαστος οὖν ἡμῶν ἐστὶν ἀνθρώπου σύμβολον,
ἅτε τετμημένος ὥσπερ αἰ ψῆτται,
ἐξ ἑνὸς δύο·
ζητεῖ δὴ αἰεὶ τὸ αὐτοῦ ἕκαστος σύμβολον.

10 Ὅσοι μὲν οὖν τῶν ἀνδρῶν τοῦ κοινοῦ τμήμα εἰσιν,
ὃ δὴ τότε ἀνδρόγυνον ἐκαλεῖτο,
φιλογύναικές τέ εἰσι
καὶ οἱ πολλοὶ τῶν μοιχῶν ἐκ τούτου τοῦ γένους γεγόνασιν,
καὶ ὅσαι αὖ γυναῖκες φίλανδροί τε καὶ μοιχεύτριαι,
15 ἐκ τούτου τοῦ γένους γίγνονται.

Ὅσαι δὲ τῶν γυναικῶν γυναικὸς τμήμα εἰσιν,
οὐ πάνυ αὖται τοῖς ἀνδράσι τὸν νοῦν προσέχουσιν,
ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσί,
20 καὶ αἰ ἑταιρίστριαι ἐκ τούτου τοῦ γένους γίγνονται.

b. (Symposium 191e6-192b5)

“Ὅσοι δὲ ἄρρενος τμήμα εἰσι,

τὰ ἄρρενα διώκουσι,

καὶ τέως μὲν ἂν παῖδες ὦσιν,

ἄτε τεμάχια ὄντα τοῦ ἄρρενος,

5 φιλοῦσι τοὺς ἄνδρας

καὶ χαίρουσι συγκατακείμενοι

καὶ συμπεπλεγμένοι τοῖς ἀνδράσι,

καὶ εἰσιν οὗτοι βέλτιστοι τῶν παίδων καὶ μειρακίων,

ἄτε ἀνδρειότατοι ὄντες φύσει.

10 Φασὶ δὲ δὴ τινες

αὐτοὺς ἀναισχύντους εἶναι,

ψευδόμενοι·

οὐ γὰρ ὑπ’ ἀναισχυντίας τοῦτο δρῶσιν

ἀλλ’ ὑπὸ θάρρους καὶ ἀνδρείας καὶ ἀρρενωπίας,

15 τὸ ὅμοιον αὐτοῖς ἀσπαζόμενοι.

Μέγα δὲ τεκμήριον·

καὶ γὰρ τελεωθέντες

μόνοι ἀποβαίνουσιν εἰς τὰ πολιτικά ἄνδρες οἱ τοιοῦτοι.

20 Ἐπειδὴν δὲ ἀνδρωθῶσι,

παιδεραστοῦσι

καὶ πρὸς γάμους καὶ παιδοποιίας οὐ προσέχουσι τὸν νοῦν φύσει,

ἀλλ’ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγκάζονται·

ἀλλ’ ἐξαρκεῖ αὐτοῖς μετ’ ἀλλήλων καταζῆν ἀγάμοις.

25 Πάντως μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φιλεραστής γίγνεται,

ἀεὶ τὸ συγγενὲς ἀσπαζόμενος.

c. (*Symposium* 192b5-d2)

“Όταν μὲν οὖν καὶ αὐτῷ ἐκεῖνῳ ἐντύχη τῷ αὐτοῦ ἡμίσει
καὶ ὁ παιδεραστῆς
καὶ ἄλλος πᾶς,
τότε καὶ θαυμαστὰ ἐκπλήττονται

5 φιλία τε καὶ οἰκειότητι καὶ ἔρωτι,
οὐκ ἐθέλοντες
ὡς ἔπος εἰπεῖν
χωρίζεσθαι ἀλλήλων
οὐδὲ σμικρὸν χρόνον.

10

Καὶ οἱ διατελοῦντες μετ’ ἀλλήλων διὰ βίου οὗτοί εἰσιν,
οἳ οὐδ’ ἂν ἔχοιεν εἰπεῖν
ὅτι βούλονται σφίσι παρ’ ἀλλήλων γίγνεσθαι.

Οὐδενὶ γὰρ ἂν δόξειεν

15 τοῦτ’ εἶναι ἢ τῶν ἀφροδισίων συνουσία,

ὡς ἄρα τούτου ἕνεκα

ἕτερος ἐτέρῳ χαίρει συνῶν

οὕτως ἐπὶ μεγάλης σπουδῆς·

ἀλλ’ ἄλλο τι βουλομένη ἑκατέρου ἡ ψυχὴ δῆλη ἐστίν,

20 ὃ οὐ δύναται εἰπεῖν,

ἀλλὰ μαντεύεται ὃ βούλεται,

καὶ αἰνίττεται.

d. (*Symposium* 192d2-e9)

Καὶ εἰ αὐτοῖς ἐν τῷ αὐτῷ κατακειμένοις
ἐπιστὰς ὁ Ἥφαιστος,
ἔχων τὰ ὄργανα,
ἔροιτο·

5 “Τί ἔσθ’ ὃ βούλεσθε, ὦ ἄνθρωποι,
ὑμῖν παρ’ ἀλλήλων γενέσθαι;”

Καὶ εἰ ἀποροῦντας αὐτοὺς πάλιν ἔροιτο·
“Ἄρά γε τοῦδε ἐπιθυμεῖτε,

10 ἐν τῷ αὐτῷ γενέσθαι ὅτι μάλιστα ἀλλήλοις,
ὥστε καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν μὴ ἀπολείπεσθαι ἀλλήλων;

Εἰ γὰρ τούτου ἐπιθυμεῖτε,

θέλω ὑμᾶς συντήξαι

καὶ συμφυσῆσαι εἰς τὸ αὐτό,

15 ὥστε δύο ὄντας ἓνα γεγονέναι

καὶ ἕως τ’ ἂν ζῆτε, ὡς ἓνα ὄντα,

κοινῇ ἀμφοτέρους ζῆν,

καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνητε,

ἐκεῖ αὖ ἐν Ἄιδου ἀντὶ δυοῖν ἓνα εἶναι κοινῇ τεθνεώτε·

20 ἀλλ’ ὁράτε εἰ τούτου ἐράτε

καὶ ἐξαρκεῖ ὑμῖν ἂν τούτου τύχητε·”

ταῦτ’ ἀκούσας ἴσμεν ὅτι

οὐδ’ ἂν εἷς ἐξαρνηθεῖν

25 οὐδ’ ἄλλο τι ἂν φανείη βουλόμενος,

ἀλλ’ ἀτεχνῶς οἴοιτ’ ἂν ἀκηκοέναι τούτου

ὃ πάλαι ἄρα ἐπεθύμει,

συνελθὼν καὶ συντακεῖς τῷ ἐρωμένῳ

ἐκ δυοῖν εἷς γενέσθαι.

e. (Symposium 192e9-193b2)

Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ αἷτιον,

ὅτι ἡ ἀρχαία φύσις ἡμῶν ἦν αὕτη

καὶ ἦμεν ὄλοι·

τοῦ ὄλου οὖν τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ διώξει ἔρωσ ὄνομα.

5 Καὶ πρὸ τοῦ, ὡσπερ λέγω, ἐν ἡμεν,

νυνὶ δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν διωκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ,

καθάπερ Ἀρκάδες ὑπὸ Λακεδαιμονίων·

φόβος οὖν ἔστιν,

ἐὰν μὴ κόσμιοι ὦμεν πρὸς τοὺς θεοὺς,

10 ὅπως μὴ καὶ αὐθις διασχισθησόμεθα,

καὶ περίμεν ἔχοντες

ὡσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις καταγραφὴν ἐκτετυπωμένοι,

διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας,

γεγονότες ὡσπερ λίσπαι.

15 Ἄλλὰ τούτων ἔνεκα πάντ' ἄνδρα χρὴ ἅπαντα παρακελεύεσθαι

εὐσεβεῖν περὶ θεοῦς,

ἵνα τὰ μὲν ἐκφύγωμεν,

τῶν δὲ τύχωμεν,

ὡς ὁ Ἔρωσ ἡμῖν ἡγεμῶν καὶ στρατηγός.

a. (*Symposium* 203a9-c4)

Πατρός δέ, ἦν δ' ἐγώ,
τίνος ἐστὶ καὶ μητρός;

Μακρότερον μὲν, ἔφη, διηγήσασθαι·
ὅμως δέ σοι ἐρώ.

5 Ὅτε γὰρ ἐγένετο ἡ Ἀφροδίτη,
ἡστιῶντο οἱ θεοὶ οἳ τε ἄλλοι
καὶ ὁ τῆς Μήτηδος υἱὸς Πόρος.

Ἐπειδὴ δὲ ἐδείπνησαν,
προσαιτήσουσα

10 οἶον δὴ εὐωχίας οὔσης
ἀφίκετο ἡ Πενία,
καὶ ἦν περὶ τὰς θύρας.

Ὁ οὖν Πόρος μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος –
οἶνος γὰρ οὔπω ἦν –

15 εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν
βεβαρημένος ἠΰδεν.

Ἡ οὖν Πενία ἐπιβουλεύουσα

διὰ τὴν αὐτῆς ἀπορίαν

παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου,

20 κατακλίνεται τε παρ' αὐτῷ
καὶ ἐκύησε τὸν Ἔρωτα.

Διὸ δὴ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος

καὶ θεράπων γέγονεν ὁ Ἔρως,

γεννηθεὶς ἐν τοῖς ἐκείνης γενεθλίοις,

25 καὶ ἅμα φύσει ἐραστῆς ὦν περὶ τὸ καλὸν,
καὶ τῆς Ἀφροδίτης καλῆς οὔσης.

b. (Symposium 203c5-d8)

Ἄτε οὖν Πόρου καὶ Πενίας υἱὸς ὦν,
ὁ Ἔρωσ ἐν τοιαύτῃ τύχῃ καθέστηκεν.

Πρῶτον μὲν πένης ἀεὶ ἐστί,
καὶ πολλοῦ δεῖ ἀπαλός τε καὶ καλός,

5 οἶον οἱ πολλοὶ οἴονται,
ἀλλὰ σκληρὸς καὶ ἀχμηρὸς καὶ ἀνυπόδητος καὶ ἄοικος,
χαμαιπετῆς ἀεὶ ὦν καὶ ἄστρωτος,
ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος,
τὴν τῆς μητρὸς φύσιν ἔχων,
10 ἀεὶ ἐνδείξά σὺνοικος.

Κατὰ δὲ αὐτὸν τὸν πατέρα
ἐπίβουλός ἐστι τοῖς καλοῖς καὶ τοῖς ἀγαθοῖς,
ἀνδρείος ὦν καὶ ἴτης καὶ σύντονος,
θηρευτῆς δεινός,

15 ἀεὶ τινὰς πλέκων μηχανάς,
καὶ φρονήσεως ἐπιθυμητῆς καὶ πόριμος,
φιλοσοφῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου,
δεινὸς γόης καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστῆς·

c. Eros heeft een onrustige natuur (*Symposium* 203d8-203e5)

Καὶ οὐτε ὡς ἀθάνατος πέφυκεν οὐτε ὡς θνητός,
ἀλλὰ τοτὲ μὲν τῆς αὐτῆς ἡμέρας θάλλει τε καὶ ζῆ,
ὅταν εὐπορήσῃ,
τοτὲ δὲ ἀποθνήσκει,

5 πάλιν δὲ ἀναβιώσκειται διὰ τὴν τοῦ πατρὸς φύσιν,
τὸ δὲ ποριζόμενον αἰεὶ ὑπεκρεῖ,
ὥστε οὐτε ἀπορεῖ Ἔρως ποτὲ
οὐτε πλουτεῖ,
σοφίας τε αὖ καὶ ἀμαθίας ἐν μέσῳ ἐστίν.

a. (*Symposium* 215a4-215c6)

Σωκράτη δ' ἐγὼ ἐπαινεῖν,

ὦ ἄνδρες,

οὕτως ἐπιχειρήσω,

δι' εἰκόνων.

5 Οὗτος μὲν οὖν ἴσως οἰήσεται ἐπὶ τὰ γελοϊότερα,

ἔσται δ' ἡ εἰκὼν τοῦ ἀληθοῦς ἔνεκα,

οὐ τοῦ γελοίου.

Φημί γὰρ δὴ ὁμοιώτατον αὐτὸν εἶναι

τοῖς σιληνοῖς τούτοις

10 τοῖς ἐν τοῖς ἐρμογλυφεῖοις καθημένοις,

οὔστινας ἐργάζονται οἱ δημιουργοὶ

σύριγγας ἢ αὐλοὺς ἔχοντας,

οἱ διχάδε διοιχθέντες φαίνονται

ἔνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν.

15 Καὶ φημί αὖ ἐοικέναι αὐτὸν

τῷ σατύρῳ τῷ Μαρσύᾳ.

Ἵτι μὲν οὖν τό γε εἶδος ὁμοῖος εἶ τούτοις,

ὦ Σώκρατες,

οὐδ' αὐτὸς ἂν που ἀμφισβητήσῃς·

20 ὡς δὲ καὶ τᾶλλα ἔοικας,

μετὰ τοῦτο ἄκουε.

Ἵβριστῆς εἶ;

ἢ οὐ;

Ἐὰν γὰρ μὴ ὁμολογήῃς,

25 μάρτυρας παρέξομαι.

Ἄλλ' οὐκ ἀύλητῆς;

Πολύ γε θαυμασιώτερος ἐκείνου.

Ἄ μὲν γε δι' ὀργάνων ἐκήλει τοὺς ἀνθρώπους

τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος δυνάμει,

καὶ ἔτι νυνὶ ὅς ἂν τὰ ἐκείνου αὐλή –

ἃ γὰρ Ὀλυμπος ἠΐλει,

5 Μαρσίου λέγω,

τούτου διδάξαντος –

τὰ οὖν ἐκείνου ἐάντε ἀγαθὸς αὐλητῆς αὐλή

ἐάντε φαύλη αὐλητρίς,

μόνα κατέχεσθαι ποιεῖ

10 καὶ δηλοῖ

τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν δεομένους

διὰ τὸ θεῖα εἶναι.

b. (Symposium 215c6-215d6)

Σὺ δ' ἐκείνου τοσοῦτον μόνον διαφέρεις,
ὅτι ἄνευ ὀργάνων ψιλοῖς λόγοις ταῦτόν τοῦτο ποιεῖς.

Ἕμεῖς γοῦν

ὅταν μὲν τοῦ ἄλλου ἀκούωμεν λέγοντος

5 καὶ πάνυ ἀγαθοῦ ῥήτορος ἄλλους λόγους,

οὐδὲν μέλει ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδενί·

ἐπειδὴν δὲ σοῦ τις ἀκούῃ

ἢ τῶν σῶν λόγων ἄλλου λέγοντος,

κἂν πάνυ φαῦλος ᾦ ὁ λέγων,

10 ἐάντε γυνὴ ἀκούῃ ἐάντε ἀνὴρ ἐάντε μειράκιον,

ἐκπεπληγμένοι ἐσμέν καὶ κατεχόμεθα.

c. (Symposium 215d6-216a2)

Ἐγὼ γοῦν, ὦ ἄνδρες,
εἰ μὴ ἔμελλον κομιδῇ δόξειν μεθύειν,

εἶπον ὁμόσας ἂν ὑμῖν
οἶα δὴ πέπονθα αὐτὸς

5 ὑπὸ τῶν τούτου λόγων
καὶ πάσχω ἔτι καὶ νυνί.

Ὅταν γὰρ ἀκούω,
πολύ μοι μάλλον

ἢ τῶν κορυβαντιῶντων

10 ἢ τε καρδία πηδᾶ καὶ δάκρυα ἐκχεῖται

ὑπὸ τῶν λόγων τῶν τούτου,

ὄρω δὲ καὶ ἄλλους παμπόλλους

τὰ αὐτὰ πάσχοντας·

Περικλέους δὲ ἀκούων

15 καὶ ἄλλων ἀγαθῶν ῥητόρων

εὖ μὲν ἡγούμην λέγειν,

τοιούτον δ' οὐδὲν ἔπασχον,

οὐδ' ἔτεθορύβητό μου ἡ ψυχὴ

οὐδ' ἡγανάκτει ὡς ἀνδραποδωδῶς διακειμένου,

20 ἀλλ' ὑπὸ τουτουῖ τοῦ Μαρσίου

πολλάκις δὴ οὕτω διετέθην

ὥστε μοι δόξαι

μὴ βιωτὸν εἶναι

ἔχοντι ὡς ἔχω.

25

d. (Symposium 216a2-216c3)

Καὶ ταῦτα, ὦ Σώκρατες,
οὐκ ἔρεῖς ὡς οὐκ ἀληθῆ.
Καὶ ἔτι γε νῦν σύνοιδ' ἑμαυτῷ,
ὅτι εἰ ἐθέλοισι παρέχειν τὰ ὦτα,
5 οὐκ ἂν καρτερήσαιμι,
ἀλλὰ ταῦτ' ἂν πάσχοιμι.
Ἄναγκάζει γάρ με ὁμολογεῖν
ὅτι πολλοῦ ἐνδεῆς ὢν αὐτὸς
ἔτι ἑμαυτοῦ μὲν ἀμελῶ,
10 τὰ δ' Ἀθηναίων πράττω.
Βία οὖν ὥσπερ ἀπὸ τῶν Σειρήνων
ἐπισχόμενος τὰ ὦτα οἴχομαι φεύγων,
ἵνα μὴ αὐτοῦ
καθήμενος παρὰ τούτῳ καταγηράσω.
15 Πέπονθα δὲ πρὸς τοῦτον μόνον ἀνθρώπων,
ὃ οὐκ ἂν τις οἴοιτο ἐν ἑμοῖ ἐνεῖναι,
τὸ αἰσχύνεσθαι ὄντιν οὖν·
ἐγὼ δὲ τοῦτον μόνον αἰσχύνομαι.
Σύνοιδα γάρ ἑμαυτῷ ἀντιλέγειν μὲν οὐ δυναμένῳ,
20 ὡς οὐ δεῖ ποιεῖν ἃ οὗτος κελεύει,
ἐπειδὴν δὲ ἀπέλθω,
ἡττημένῳ τῆς τιμῆς τῆς ὑπὸ τῶν πολλῶν.
Δραπετεύω οὖν αὐτὸν καὶ φεύγω,
καὶ ὅταν ἴδω,
25 αἰσχύνομαι τὰ ὁμολογημένα.
Καὶ πολλάκις μὲν ἠδέως ἂν ἴδοιμι
αὐτὸν μὴ ὄντα ἐν ἀνθρώποις·
εἰ δ' αὖ τοῦτο γένοιτο,
εὖ οἶδα ὅτι πολὺ μείζον ἂν ἀχθοίμην,
30 ὥστε οὐκ ἔχω ὅτι χρήσωμαι τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ.

e. (*Symposium* 216c4-d7)

Καὶ ὑπὸ μὲν δὴ τῶν ἀύλημάτων

καὶ ἐγὼ καὶ ἄλλοι πολλοὶ

τοιαῦτα πεπόνθασιν

ὑπὸ τοῦδε τοῦ σατύρου·

5 ἄλλα δὲ ἐμοῦ ἀκούσατε

ὡς ὅμοιός τ' ἐστὶν

οἷς ἐγὼ ἤκασα αὐτὸν

καὶ τὴν δύναμιν ὡς θαυμασίαν ἔχει.

10 Εὖ γὰρ ἴστε ὅτι

οὐδεὶς ὑμῶν τοῦτον γινώσκει·

ἀλλὰ ἐγὼ δηλώσω,

ἐπεὶ περ ἠρξάμην.

Ἵδρατε γὰρ

15 ὅτι Σωκράτης ἐρωτικῶς διάκειται τῶν καλῶν

καὶ αἰεὶ περὶ τούτους ἐστὶ

καὶ ἐκπέπληκται,

καὶ αὖ ἀγνοεῖ πάντα

καὶ οὐδὲν οἶδεν.

20 Ὡς τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο οὐ σιληνώδεις;

Σφόδρα γε.

Τοῦτο γὰρ οὗτος ἔξωθεν περιβέβληται,

ὥσπερ ὁ γεγλυμμένος σιληνός·

ἔνδοθεν δὲ ἀνοιχθεὶς πόσης οἴεσθε γέμει,

25 ὦ ἄνδρες συμπόται,

σωφροσύνης;

f. (*Symposium* 216d7-217a2)

Ἴστε ὅτι οὔτε εἴ τις καλός ἐστι μέλει αὐτῷ οὐδέν,

ἀλλὰ καταφρονεῖ τοσοῦτον

ὅσον οὐδ' ἂν εἷς οἰηθείη,

οὔτ' εἴ τις πλούσιος,

5 οὔτ' εἰ ἄλλην τινὰ τιμὴν ἔχων

τῶν ὑπὸ πλήθους μακαριζομένων·

ἡγεῖται δὲ πάντα ταῦτα τὰ κτήματα

οὐδενὸς ἄξια

καὶ ἡμᾶς οὐδὲν εἶναι –

10 λέγω ὑμῖν –

εἰρωνευόμενος δὲ καὶ παίζων

πάντα τὸν βίον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους διατελεῖ.

Σπουδάσαντος δὲ αὐτοῦ καὶ ἀνοιχθέντος

οὐκ οἶδα εἴ τις ἐώρακεν

15 τὰ ἐντὸς ἀγάλματα·

ἀλλ' ἐγὼ ἤδη ποτ' εἶδον,

καὶ μοι ἔδοξεν οὕτω θεῖα καὶ χρυσᾶ εἶναι

καὶ πάγκαλα καὶ θαυμαστά,

ὥστε ποιητέον εἶναι ἔμβραχυ

20 ὅτι κελεύοι Σωκράτης.

g. (Symposium 217a2-217b7)

Ἡγούμενος δὲ αὐτὸν ἐσπουδακέναι ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὥρᾳ

ἔρμαιον ἡγησάμην εἶναι

καὶ εὐτύχημα ἐμὸν θαυμαστόν,

ὡς ὑπάρχον μοι χαρισσαμένῳ Σωκράτει πάντ' ἀκούσαι,

5 ὅσαπερ οὗτος ἤδει·

ἐφρόνου γὰρ δὴ ἐπὶ τῇ ὥρᾳ, θαυμάσιον ὅσον.

Ταῦτα οὖν διανοηθεῖς,

πρὸ τοῦ οὐκ εἰωθῶς ἄνευ ἀκολούθου μόνος μετ' αὐτοῦ γίγνεσθαι,

τότε ἀποπέμπων τὸν ἀκόλουθον μόνος συνεγιγνόμεν –

10 δεῖ γὰρ πρὸς ὑμᾶς πάντα τᾶληθῆ εἰπεῖν·

ἀλλὰ προσέχετε τὸν νοῦν,

καὶ εἰ ψεύδομαι,

Σώκρατες, ἐξέλεγε –

συνεγιγνόμεν γάρ, ὦ ἄνδρες,

15 μόνος μόνῳ,

καὶ ᾧμην αὐτίκα διαλέξεσθαι αὐτόν μοι

ἅπερ ἂν ἐραστῆς παιδικοῖς ἐν ἐρημίᾳ διαλεχθεῖη,

καὶ ἔχαιρον.

Τούτων δ' οὐ μάλα ἐγίγνετο οὐδέν,

20 ἀλλ' ὥσπερ εἰώθει διαλεχθεῖς ἂν μοι

καὶ συνημερεύσας ᾧχετο ἀπιών.

c. (*Politeia* 359d2-e2)

Εἶναι μὲν γὰρ αὐτὸν ποιμένα θητεύοντα

παρὰ τῷ τότε Λυδίας ἄρχοντι·

ὄμβρου δὲ πολλοῦ γενομένου καὶ σεισμῷ

ῥαγήναί τι τῆς γῆς

5 καὶ γενέσθαι χάσμα

κατὰ τὸν τόπον

ἧ ἔνεμεν.

Ἰδόντα δὲ

καὶ θαυμάσαντα

10 καταβῆναι καὶ ἰδεῖν

ἄλλα τε δὴ μυθολογοῦσιν θαυμαστά

καὶ ἵππον χαλκοῦν, κοῖλον, θυρίδας ἔχοντα,

καθ' ἃς ἐγκύψαντα ἰδεῖν ἐνόητα νεκρόν,

ὡς φαίνεσθαι μείζω

15 ἢ κατ' ἄνθρωπον·

τοῦτον δὲ ἄλλο μὲν ἔχειν οὐδέν,

περὶ δὲ τῆ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον,

ὃν περιελόμενον ἐκβῆναι.

d. (Politeia 359e3-360a7)

Συλλόγου δὲ γενομένου τοῖς ποιμέσιν εἰωθότος,

ἴν' ἐξαγγέλλοιεν κατὰ μῆνα τῷ βασιλεῖ

τὰ περὶ τὰ ποιμνία,

ἀφικέσθαι καὶ ἐκεῖνον

5 ἔχοντα τὸν δακτύλιον.

Καθήμενον οὖν μετὰ τῶν ἄλλων

τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου

περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν

εἰς τὸ εἶσω τῆς χειρός,

10 τούτου δὲ γενομένου

ἀφανῆ αὐτὸν γενέσθαι

τοῖς παρακαθημένοις,

καὶ διαλέγεσθαι ὡς περὶ οἰχομένου.

Καὶ τὸν θαυμάζειν τε καὶ πάλιν ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύλιον

15 στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην,

καὶ στρέψαντα φανερὸν γενέσθαι,

καὶ τοῦτο ἐννοήσαντα ἀποπειρᾶσθαι τοῦ δακτυλίου

εἰ ταύτην ἔχοι τὴν δύναμιν,

καὶ αὐτῷ οὕτω συμβαίνειν,

20 στρέφοντι μὲν εἶσω τὴν σφενδόνην ἀδήλω γίγνεσθαι,

ἔξω δὲ δήλω.

e. (*Politeia* 360a7-c5)

Αισθόμενον δὲ εὐθύς διαπράξασθαι
τῶν ἀγγέλων γενέσθαι τῶν παρὰ τὸν βασιλέα,
ἐλθόντα δὲ καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα,
μετ' ἐκείνης ἐπιθέμενον τῷ βασιλεῖ ἀποκτεῖναι
5 καὶ τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν.

Εἰ οὖν δύο τοιοῦτω δακτυλίῳ γενοίσθην,
καὶ τὸν μὲν ὁ δίκαιος περιθειτο,
τὸν δὲ ὁ ἄδικος,
10 οὐδείς ἂν γένοιτο,
ὡς δόξειεν,
οὕτως ἀδαμάντινος,
ὃς ἂν μείνειεν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ
καὶ τολμήσειεν

15 ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτρίων
καὶ μὴ ἄπτεσθαι,
ἐξὸν αὐτῷ καὶ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀδεῶς
ὅτι βούλοιο λαμβάνειν,
καὶ εἰσιόντι εἰς τὰς οἰκίας

20 συγγίγνεσθαι ὅτῳ βούλοιο,
καὶ ἀποκτεινύναι
καὶ ἐκ δεσμῶν λύειν
οὐστίνας βούλοιο,
καὶ τᾶλλα πράττειν

25 ἐν τοῖς ἀνθρώποις
ἰσόθεον ὄντα.

Οὕτω δὲ δρῶν
οὐδὲν ἂν διάφορον τοῦ ἐτέρου ποιοῖ,
ἀλλ' ἐπὶ ταῦτόν ἴοιεν ἀμφότεροι.

f. (*Politeia* 360c6-d7)

Καίτοι μέγα τούτο τεκμήριον ἂν φαίη τις

ὅτι οὐδείς ἐκὼν δίκαιος

ἀλλ' ἀναγκαζόμενος,

ὡς οὐκ ἀγαθοῦ ἰδίᾳ ὄντος,

5 ἐπεὶ ὅπου γ' ἂν οἴηται ἕκαστος

οἴός τε ἔσεσθαι ἀδικεῖν,

ἀδικεῖν.

Λυσιτελεῖν γὰρ δὴ οἴεται πᾶς ἀνὴρ

10 πολὺ μᾶλλον ἰδίᾳ

τὴν ἀδικίαν τῆς δικαιοσύνης,

ἀληθῆ οἰόμενος,

ὡς φήσει ὁ περὶ τοῦ τοιούτου λόγου λέγων·

ἐπεὶ εἴ τις τοιαύτης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος

15 μηδὲν ποτε ἐθέλοι ἀδικῆσαι

μηδὲ ἄψαιτο τῶν ἀλλοτρίων,

ἀθλιώτατος μὲν ἂν δόξειεν εἶναι

τοῖς αἰσθανομένοις

καὶ ἀνοητότατος,

20 ἐπαινοῖεν δ' ἂν αὐτὸν ἀλλήλων ἐναντίον ἐξαπατῶντες ἀλλήλους

διὰ τὸν τοῦ ἀδικεῖσθαι φόβον.

a. (*Politeia* 514a1-b8)

Μετὰ ταῦτα δὴ,

εἶπον,

ἀπείκασον τοιοῦτῳ πάθει

τὴν ἡμετέραν φύσιν

5 παιδείας τε πέρι καὶ ἀπαιδευσίας.

Ἴδὲ γὰρ ἀνθρώπους

οἶον ἐν καταγείῳ οἰκῆσει σπηλαιώδει,

ἀναπεπταμένην πρὸς τὸ φῶς τὴν εἴσοδον

ἔχούσῃ μακρὰν παρὰ πᾶν τὸ σπήλαιον,

10 ἐν ταύτῃ ἐκ παίδων ὄντας ἐν δεσμοῖς,

καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς αὐχένας,

ὥστε μένειν τε αὐτοῦ[ς]

εἷς τε τὸ πρόσθεν μόνον ὄραν,

κύκλῳ δὲ τὰς κεφαλὰς

15 ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἀδυνάτους περιάγειν·

φῶς δὲ αὐτοῖς πυρὸς ἄνωθεν

καὶ πόρρωθεν καόμενον ὀπίσθεν αὐτῶν,

μεταξὺ δὲ τοῦ πυρὸς καὶ τῶν δεσμωτῶν ἐπάνω ὁδόν,

παρ' ἣν ἰδὲ τειχίον παρωκοδομημένον,

20 ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς

πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα,

ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνύασιν.

Ἵδὼν, ἔφη.

b. (Politeia 514b9-515b1)

“Ορα τοίνυν παρὰ τοῦτο τὸ τειχίον φέροντας ἀνθρώπους
σκεύη τε παντοδαπὰ ὑπερέχοντα τοῦ τειχίου καὶ ἀνδριάντας
καὶ ἄλλα ζῶα λίθινά τε καὶ ξύλινα καὶ παντοῖα εἰργασμένα,
οἷον εἰκὸς τοὺς μὲν φθεγγομένους,

5 τοὺς δὲ σιγῶντας τῶν παραφερόντων.

Ἄτοπον, ἔφη,

λέγεις εἰκόνα καὶ δεσμώτας ἀτόπους.

10 Ὅμοίους ἡμῖν,

ἦν δ' ἐγώ·

τοὺς γὰρ τοιοῦτους πρῶτον μὲν ἑαυτῶν τε καὶ ἀλλήλων οἶει ἂν

τι ἑωρακέναι ἄλλο πλὴν τὰς σκιάς

τὰς ὑπὸ τοῦ πυρὸς εἰς τὸ καταντικρὺ αὐτῶν τοῦ σπηλαίου προσπιπτούσας;

15

Πῶς γάρ, ἔφη,

εἰ ἀκινήτους γε τὰς κεφαλὰς ἔχειν

ἠναγκασμένοι εἶεν διὰ βίου;

20

c. (*Politeia* 515b2-c3)

Τί δὲ τῶν παραφερομένων;

Οὐ ταῦτόν τοῦτο;

Τί μὴν;

Εἰ οὖν διαλέγεσθαι οἰοί τ' εἶεν πρὸς ἀλλήλους,

5 οὐ ταῦτα ἡγήσῃ ἂν τὰ ὄντα αὐτοὺς ὀνομάζειν ἄπερ ὄρωεν;

Ἀνάγκη.

Τί δ' εἰ καὶ ἡχώ τὸ δεσμωτήριον ἐκ τοῦ καταντικρὺ ἔχοι;

Ἵπότε τις τῶν παριόντων φθέγγεται,

οἶει ἂν ἄλλο τι αὐτοὺς ἡγεῖσθαι τὸ φθειρόμενον

10 ἢ τὴν παριούσαν σκιάν;

Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη.

Παντάπασι δὴ,

15 ἦν δ' ἐγώ,

οἱ τοιοῦτοι οὐκ ἂν ἄλλο τι νομίζοιεν τὸ ἀληθές

ἢ τὰς τῶν σκευαστῶν σκιάς.

Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη.

20

d. (*Politeia* 515c4-d8)

Σκόπει δὴ,

ἦν δ' ἐγώ,

αὐτῶν λύσιν τε καὶ ἴασιν τῶν δεσμῶν καὶ τῆς ἀφροσύνης,

οἷα τις ἂν εἴη,

5 εἰ φύσει τοιάδε συμβαίνοι αὐτοῖς·

ὁπότε τις λυθείη

καὶ ἀναγκάζοιτο ἐξαίφνης ἀνίστασθαι

τε καὶ περιάγειν τὸν αὐχένα

καὶ βαδίζειν

10 καὶ πρὸς τὸ φῶς ἀναβλέπειν,

πάντα δὲ ταῦτα ποιῶν ἀλγοῖ

τε καὶ διὰ τὰς μαρμαρυγὰς

ἀδυνατοῖ καθορᾶν ἐκεῖνα

ῶν τότε τὰς σκιάς ἐώρα,

15 τί ἂν οἶει αὐτὸν εἰπεῖν,

εἴ τις αὐτῷ λέγοι ὅτι τότε μὲν ἐώρα φλυαρίας,

νῦν δὲ μᾶλλον τι ἐγγυτέρω τοῦ ὄντος

καὶ πρὸς μᾶλλον ὄντα τετραμμένος ὀρθότερον βλέπει,

καὶ δὴ καὶ ἕκαστον τῶν παριόντων δεικνὺς αὐτῷ

20 ἀναγκάζοι ἐρωτῶν ἀποκρίνεσθαι ὅτι ἐστίν;

Οὐκ οἶει αὐτὸν ἀπορεῖν τε ἂν

καὶ ἠγεῖσθαι τὰ τότε ὁρώμενα ἀληθέστερα

ἢ τὰ νῦν δεικνύμενα;

25 Πολύ γ', ἔφη.

e. (*Politeia* 515d9-516a4)

Οὐκοῦν κἄν εἰ πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκάζοι αὐτὸν βλέπειν,
ἀλγεῖν τε ἂν τὰ ὄμματα
καὶ φεύγειν ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐκεῖνα
ἃ δύναται καθορᾶν,

5 καὶ νομίζειν
ταῦτα τῷ ὄντι σαφέστερα
τῶν δεικνυμένων;

Οὕτως, ἔφη.

10
Εἰ δέ,
ἦν δ' ἐγώ,
ἐντεῦθεν ἔλκοι τις αὐτὸν βία
διὰ τραχείας τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους,
15 καὶ μὴ ἀνείη πρὶν ἐξελκύσειεν
εἰς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς,
ἄρα οὐχὶ ὀδυνᾶσθαί τε ἂν
καὶ ἀγανακτεῖν ἔλκόμενον,
καὶ ἐπειδὴ πρὸς τὸ φῶς ἔλθοι,
20 αὐγῆς ἂν ἔχοντα τὰ ὄμματα μεστὰ ὄραν
οὐδ' ἂν ἐν δύνασθαι τῶν νῦν λεγομένων ἀληθῶν;

Οὐ γὰρ ἂν,

ἔφη,

25 ἐξαίφνης γε.

f. (*Politeia* 516a5-c3)

Συνηθείας δή,

οἶμαι,

δέοιτ' ἄν,

εἰ μέλλοι τὰ ἄνω ὄψεσθαι.

5 Καὶ πρῶτον μὲν τὰς σκιάς ἄν ῥᾶστα καθορῶ,

καὶ μετὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὕδασι

τά τε τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ τῶν ἄλλων εἶδωλα,

ὑστερον δὲ αὐτά·

ἐκ δὲ τούτων τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ

10 καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν νύκτωρ ἄν ῥᾶρον θεάσαιτο,

προσβλέπων τὸ τῶν ἀστρων τε καὶ σελήνης φῶς,

ἢ μεθ' ἡμέραν τὸν ἥλιόν τε καὶ τὸ τοῦ ἡλίου.

Πῶς δ' οὐ;

15 Τελευταῖον δή, οἶμαι,

τὸν ἥλιον,

οὐκ ἐν ὕδασι οὐδ' ἐν ἀλλοτρίας ἔδρα φαντάσματα αὐτοῦ,

ἀλλ' αὐτὸν καθ' αὐτὸν ἐν τῇ αὐτοῦ χώρᾳ δύναιτ' ἄν

κατιδεῖν καὶ θεάσασθαι οἷός ἐστιν.

20

Ἄναγκαῖον, ἔφη.

Καὶ μετὰ ταῦτ' ἄν ἤδη συλλογίζοιτο περὶ αὐτοῦ

ὅτι οὗτος ὁ τὰς τε ὥρας παρέχων

καὶ ἐνιαυτούς καὶ πάντα ἐπιτροπεύων

25 τὰ ἐν τῷ ὀρωμένῳ τόπῳ,

καὶ ἐκείνων ὧν σφεῖς ἐώρων τρόπον τινὰ πάντων αἴτιος.

Δῆλον, ἔφη,

ὅτι ἐπὶ ταῦτα ἄν μετ' ἐκεῖνα ἔλθοι.

g. (Politeia 516c4-e2)

Τί οὖν;

Ἄναμιμνησκόμενον αὐτὸν τῆς πρώτης οἰκίσεως
καὶ τῆς ἐκεῖ σοφίας καὶ τῶν τότε συνδεσμωτῶν
οὐκ ἂν οἶει αὐτὸν μὲν εὐδαιμονίζειν τῆς μεταβολῆς,

5 τοὺς δὲ ἐλεεῖν;

Καὶ μάλα.

Τιμαὶ δὲ καὶ ἔπαινοι εἴ τινες αὐτοῖς ἦσαν τότε παρ' ἀλλήλων καὶ γέρα,

10 τῷ ὀξύτατα καθορῶντι τὰ παριόντα

καὶ μνημονεύοντι μάλιστα

ὅσα τε πρότερα αὐτῶν

καὶ ὕστερα εἰώθει καὶ ἅμα πορεύεσθαι,

καὶ ἐκ τούτων δὴ δυνατώτατα ἀπομαντευομένῳ τὸ μέλλον ἦξειν,

15 δοκεῖς ἂν αὐτὸν ἐπιθυμητικῶς αὐτῶν ἔχειν

καὶ ζηλοῦν τοὺς παρ' ἐκείνοις τιμωμένους τε καὶ ἐνδυναστεύοντας,

ἢ τὸ τοῦ Ὀμήρου ἂν πεπονθέναι

καὶ σφόδρα βούλεσθαι

ἐπάρουρον ἐόντα θητευέμεν ἄλλῳ,

20 ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ καὶ ὀτιοῦν

[ἂν] πεπονθέναι μάλλον

ἢ ἑκεῖνά τε δοξάζειν καὶ ἐκεῖνως ζῆν;

Οὕτως,

25 ἔφη,

ἔγωγε οἶμαι,

πάν μάλλον πεπονθέναι ἂν δέξασθαι

ἢ ζῆν ἐκεῖνως.

h. (*Politeia* 516e3-517a7)

Καὶ τόδε δὴ ἐννόησον,

ἦν δ' ἐγώ.

Εἰ πάλιν ὁ τοιοῦτος

καταβάς εἰς τὸν αὐτὸν θάκον καθίζοιτο,

- 5 ἄρ' οὐ σκότους ἄν[α] πλέως σχοίη τοὺς ὀφθαλμούς,
ἐξαίφνης ἤκων ἐκ τοῦ ἡλίου;

Καὶ μάλα γ', ἔφη.

- 10 Τὰς δὲ δὴ σκιάς ἐκείνας

πάλιν εἰ δέοι

αὐτὸν γνωματεύοντα διαμιλλᾶσθαι

τοῖς ἀεὶ δεσμώταις ἐκείνοις,

ἐν ᾧ ἀμβλυώττει,

- 15 πρὶν καταστήναι τὰ ὄμματα,

οὗτος δ' ὁ χρόνος μὴ πάνυ ὀλίγος εἴη τῆς συνηθείας,

ἄρ' οὐ γέλωτ' ἄν παράσχοι,

καὶ λέγοιτο ἄν περὶ αὐτοῦ

ὡς ἀναβάς ἄνω διεφθαρμένος ἤκει τὰ ὄμματα,

- 20 καὶ ὅτι οὐκ ἄξιον οὐδὲ πειρᾶσθαι ἄνω ἰέναι;

Καὶ τὸν ἐπιχειροῦντα λύειν τε καὶ ἀνάγειν,

εἴ πως ἐν ταῖς χερσὶ δύναιντο λαβεῖν καὶ ἀποκτείνειν,

ἀποκτείνουσαι ἄν;

- 25 Σφόδρα γ', ἔφη.